

Preken julaften 2012

Lørenskog kirke

Kapellan Elisabeth Lund

Det står skrevet hos evangelisten Lukas i det 2. kapittel:

Det skjedde i de dager at det gikk ut befaling fra keiser Augustus om at hele verden skulle innskrives i manntall. Denne første innskrivningen ble holdt mens Kvirinius var landshøvding i Syria.

Og alle dro av sted for å la seg innskrive, hver til sin by.

Josef dro da fra byen Nasaret i Galilea opp til Judea, til Davids by Betlehem, siden han var av Davids hus og ætt, for å la seg innskrive sammen med Maria, som var lovet bort til ham, og som ventet barn.

Og mens de var der, kom tiden da hun skulle føde, og hun fødte sin sønn, den førstefødte. Hun svøpte ham og la ham i en krybbe, for det var ikke husrom for dem.

Det var noen gjeterne der i nærheten som var ute på marken og holdt nattevakt over flokken sin.

Med ett sto en Herrens engel foran dem, og Herrens herlighet lyste om dem.

De ble overveldet av redsel. Men engelen sa til dem:

«Frykt ikke! Se, jeg forkynner dere en stor glede, en glede for hele folket:

I dag er det født dere en frelser i Davids by; han er Messias, Herren.

Og dette skal dere ha til tegn: Dere skal finne et barn som er svøpt og ligger i en krybbe.»

Med ett var engelen omgitt av en himmelsk hærskare, som lovpriste Gud og sang:

«Ære være Gud i det høyeste,

og fred på jorden

blant mennesker Gud har glede i!»

Da englene hadde forlatt dem og vendt tilbake til himmelen, sa gjeterne til hverandre:

«La oss gå inn til Betlehem for å se dette som har hendt, og som Herren har kunngjort for oss.»

Og de skyndte seg av sted og fant Maria og Josef og det lille barnet som lå i krybben.

Da de fikk se ham, fortalte de alt som var blitt sagt dem om dette barnet. Alle som hørte på, undret seg over det gjeterne fortalte. Men Maria tok vare på alt som ble sagt, og grunnet på det i sitt hjerte.

Gjeterne dro tilbake. De lovet og priste Gud for alt de hadde hørt og sett; alt var slik som det var sagt dem.

Slik lyder Herrens ord

Jula gjør noe med oss.

Den setter igang helt egne følelser. Følelser som har røtter langt tilbake.

Jula har en helt egen stemning. Og vi kan kjenne noe av den stemningen når vi har reist gjennom snøen og kommet inn i denne gamle, hvite kirken og synger julesanger her.

Jeg lurer på om vi blir litt mer åpne når det nærmer seg jul. Litt mer åpne for å ta inn det som er rundt oss. Både å ta inn stemningen, men også at vi er mer åpne for hverandre.

Jeg merker ihvertfall at det har vært lettere å prate med folk når jeg har vært ute og handla julegaver og sånn. Folk jeg ikke kjenner altså. Det er liksom flere som smiler til fremmede, og så sier vi god jul til hverandre.

Det er som om vi vil nærme oss hverandre litt mer når det blir jul.

I år har det stått ekstra mye i avisene om de som er ensomme på julaften. Fordi en ensom og modig gammel dame satte inn en annonse og ba om å få komme på besøk til noen på julaften. Hun kunne velge og vrake mellom familier, og etterhvert viste det seg at det var veldig mange som ville åpne hjemmet sitt for fremmede.

Jula gjør noe med oss.

Vi blir åpne, og vi tør å være mer sårbare. For vi blir det når vi åpner oss.

Jula handler om et barn som ble født. Om at Gud gjorde seg så sårbar for å nå inn til oss mennesker. Gud ble menneske i Jesus. Et sårbart og kjempende menneske som viste at kjærligheten er sterkere enn døden.

Kanskje vi kan lære av Gud?

Jeg tror at Jesus har vist oss at vi må tørre å være sårbare. Tørre å være mennesker. Tørre å elske hverandre. Og så er det ikke så lang vei mellom å ta imot et annet menneske og å ta imot Jesus. Jesus sa til og med en gang at de som har tatt imot en fremmed, de som har gitt mat til en sulten eller sett til en syk, de har gjort det mot Han. "Det dere gjorde mot én av disse mine minste søsken, har dere gjort mot meg", sier Jesus.

I Betlehem var det ikke husrom for Jesus.

Er det plass til Jesus, til Frelseren, hos oss?

I våre hjem, i våre liv? Har vi plass til hverandre?

Den gamle dama som satte inn en annonse, turte å gjøre seg sårbar. Hun turte å si at hun trengte andre.

Selv om de aller fleste av oss feirer jul med mennesker vi kjenner godt fra før, så er det ikke alltid vi er så åpne for hverandre.

Kanskje vi kan bruke denne kvelden, denne jula til å se hverandre?

Både de vi kjenner og de vi ikke kjenner.

Åpne opp og slippe inn. Tørre å være mennesker sammen.

Hvis Gud kunne bli menneske, kan vel vi også være det.

Kan jula gjøre noe med oss?

Jeg har hørt om en tredjeklasse som skulle fremføre årets julespill, og alle elevene hadde fått tildelt hver sin rolle. Noen skulle være hyrder, noen engler, det var tre som skulle være vismenn fra Østen, og to som skulle være Josef og Maria.

Og så var det én rolle til: Det var å være vert i herberget i Betlehem.

En stor gutt som het Willy fikk den oppgaven.

Willy var 10 år gammel, han skulle egentlig ha gått i femte klasse, men han var ikke helt som de andre barna. Han klarte ikke å følge med i undervisningen, derfor gikk han fremdeles i tredje klasse.

De fleste elevene mente nok at Willy ikke kunne være noe annet enn en hyrde som satt på marken, uten å si et ord. Men læreren mente at han passet perfekt til rollen som vertshuseier. Og etter mye øving satt replikkene. Han skulle si: "Nei, her er fullt. - Her er ingen ledige rom. Finn en annen plass. - Gå deres vei."

Så kom dagen for skoleavslutningen. Aulaen var stappfull. Foreldrene satt spente og forventningsfulle. Læreren sjekket at alle elevene var iført sine kostymer og på plass der de skulle være. En engel glattet nervøst ut fjærene i englevingene..... Så går teppet til side!

Der kommer Josef og Maria inn på scenen.... De ser trøtte og slitne ut. Maria støtter seg med ene armen til Josef, den andre hånden holder hun på en stor putemage.

Josef banker på døren til herberget. Willy kommer ut, stor og svær og litt morsk. Han har levd seg helt inn i rollen sin.

- Kunne vi få bo her i natt? spør Josef.
- Nei, her er fullt, svarer verten.
- Men kjære vertshuseier. Kona mi skal snart føde, hun er så sliten. Har du ikke et lite hjørne bare, der vi kan få legge oss ned og hvile?
- Her er ingen ledige rom. Finn en annen plass! - Willy ser riktig morsk ut.

- Ja, men vi har lett over alt, og det finnes ingen plass i hele Betlehem. – Josef er fortvilt i stemmen.

Willy ser ned på den store magen til Maria og det triste ansiktet hennes. Maria tørker bort en tåre med kjolearmen sin. - Da husker ikke Willy den siste replikken sin. Det blir en lang pause. - Foreldrene blir urolige.

- *Gå deres vei*, hvisker læreren bak forhenget, for å hjelpe Willy i gang igjen.

- Gå deres vei, gjentar Willy ganske spakt og fjernt.

Josef legger armen rundt Maria og begynner å gå mot stallen borte i andre hjørnet av scenen. Men da glemmer Willy at dette er et skuespill. Han går *ikke* inn igjen i vertshuset, som han skulle etter planen. Han bare står med munnen åpen, og tårer i øynene. Plutselig skynder han seg etter paret så fort han kan, og roper: ”Ikke gå din vei, Josef. Kom tilbake med Maria.” De to snur seg forundret rundt, for dette hadde de ikke øvd inn.

Med et stort, lykkelig smil sier Willy: ”Dere kan få bo på rommet mitt”.

Willy kjente med hele seg hva som var riktig å gjøre, og han handla etter det. Da ble det ikke viktig hva som var forventet av ham, hva han hadde lært at han skulle gjøre. Willy åpnet rommet sitt for Jesusbarnet.

Jesus spør om plass i livene våre også.

Svarer du: her er fullt, det er ingen ledige rom, gå din vei?

Eller inviterer du inn på ditt eget rom? Inn i livet ditt.

Når vi tør å åpne opp, og møte Gud og med det som er sant om oss, med de sanne følelsene våre. Da vil Gud møte oss som den Han er.

Vi har gode ting i vente.

Jula gjør noe med oss.

Amen